

อ.พญ.โสภณรัชช์ วิไลยุค
ภาควิชากุมารเวชศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้หญิงสวยที่สุด จากข้างใจ

“ผู้หญิง..สวยที่สุดจากข้างใจ”

คุณจำได้ไหม คำพูดคำแรกที่คุณหัดพูดคือคำว่าอะไร?

คุณจำได้ไหม ใครที่เป็นคนคอยอยู่ข้างๆ คุณเวลาคุณหกล้ม?

คุณจำได้ไหม คนที่อุ้มคุณมาตลอดระยะเวลา 9 เดือนคือใคร?

คุณจำได้ไหม ใครที่ให้อภัยคุณได้เสมอ ไม่ว่าคุณจะทำอะไรผิดก็ตาม?

คุณจำได้ไหม ใครที่คอยปกป้องและให้กำลังใจคุณ

แม้สิ่งแวดล้อมข้างนอกจะแย่งแย่งไหนดก็ตาม?

นี่เป็นเพียงส่วนเล็กๆส่วนหนึ่ง จากส่วนใหญ่ๆอีกหลายส่วนที่คงถามคุณได้ไม่หมด สำหรับคนๆนี้ .. ที่เราเรียกสั้นๆว่า “แม่” แม่เป็นคนที่เราคุ่นเคย เป็นคนที่เราเจอทุกวัน เป็นคนกันเอง ที่เรามักจะนึกถึงน้อยที่สุด แต่สำหรับแม่แล้ว ลูกคือคนสำคัญ คนที่เจอทุกวัน แต่ก็อยากเจออยู่ตลอด และเป็นคนแรกที่นึกถึงก่อนคนอื่นอยู่เสมอ ความแตกต่างกันระหว่างลูกกับแม่ ดูแตกต่างกันมากโขอยู่ ราวกับฟ้ากับทะเล .. มีเพียงเส้นขอบฟ้าบางๆ ที่กั้นกลาง หวังว่าสักวันหนึ่งลูกๆ ทั้งหลายคงจะข้ามเส้นขอบฟ้ามาอยู่ข้างๆ “แม่” สักที..

เมื่อไม่นานมานี้ฉันได้มีโอกาสดูโฆษณาของผลิตภัณฑ์หนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นมุมมองที่แปลกออกไปของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็น “แม่” โดยได้ผลิตเป็นหนังสือจำนวน 3 เรื่อง โดยใช้ concept ที่ว่า “ผู้หญิงสวยที่สุดจากข้างใน” หรือมีชื่อหนังสือชุดนี้ว่า “My Beautiful Woman” ซึ่งมีเค้าโครงเรื่องมาจากเรื่องจริง หนังสือชุดนี้ออกมาได้ไม่นานประมาณต้นปีนี้เอง อ่านมาถึงตรงนี้ถ้าใครยังไม่มีโอกาสได้ดูเข้าไปดูได้ที่ <http://www.mybeautifulwoman.org/> ก่อนที่ฉันจะ spoil หนึ่งต่อไป

เรื่องแรกคือเรื่อง “ทางเลือกของแม่” เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่ง ที่อยากมีลูกมาก แต่โลกก็ช่างโหดร้ายเหลือเกินสำหรับเธอ เธอดีใจมากๆ ได้เพียงไม่นาน ก็กลายเป็นความทุกข์ใจอย่างมหันต์แทน ทุกข์ใจที่รู้ว่าในตัวเธอมีโรคร้ายซ่อนอยู่ ทุกข์ใจที่เธอต้องตัดสินใจระหว่างจะเข้ารับการรักษาเพื่อกำจัดโรคร้ายที่ซ่อนอยู่ในตัวเธอทิ้งไป หรือเลือกที่จะเก็บชีวิตที่สวยงามน้อยๆ ที่กำลังจะลืมตาขึ้นมาดูโลกในอีกไม่กี่เดือน .. ในความเป็นแม่ .. ถึงแม้จะยังไม่เห็นหน้าลูก แต่แม่ก็รับรู้ได้ถึงสิ่งมีชีวิตน้อยๆ ที่กำลังเติบโตอยู่ภายในตัวของแม่ “ความรัก” เกิดขึ้นตั้งแต่วินาทีแรกที่รู้ว่าเขาเริ่มเข้ามาอยู่ในตัวแม่ ถึงแม้จะไม่เคยคุยหรือเห็นหน้ากันมาก่อน สิ่งมีชีวิตน้อยๆ นี้ บริสุทธิ์ ไร้เดียงสา และไม่ได้ทำอะไรผิด .. นั่นคือสิ่งที่ฉันทะใจ “คุณแม่” ในเรื่องนี้ ที่เธอได้ตัดสินใจอย่างกล้าหาญที่จะไม่รับการรักษาเพื่อที่จะรักษาชีวิตลูกน้อยให้เกิดมาครบ 32 ประการ โดยที่เธอไม่ได้คิดถึงตัวเองเลย .. ความรักที่บริสุทธิ์เช่นนี้เกิดขึ้นด้วยความเสียสละอย่างสุดประมาณ เสียสละชีวิตตัวเอง เพื่อลูก .. ฉันทขอยกย่องในความเป็นแม่ของเธอผู้นี้จริงๆ ในที่สุดเธอเลือกที่จะทรมาณกับโรคร้ายตามลำพัง เธอคลอดลูกออกมาแข็งแรงครบ 32 ประการดังที่ตั้งใจ แต่ทว่าตอนนั้นเนื้อร้ายก็ได้ลามไปมากแล้ว เธอตัดสินใจเข้ารับการรักษาหลังจากนั้น ในความทุกข์ที่เนื้อร้ายคอยกัดกินตัวเธอ แต่ใบหน้าเธอยังมีความสุขที่ได้ให้กำเนิดชีวิตน้อยๆ ที่แสนบริสุทธิ์ขึ้นมาอีกชีวิตหนึ่ง .. ไม่มีใครตอบได้ว่าเธอได้ตัดสินใจถูกหรือผิด แต่ฉันว่าตัวเธอเองคงรับรู้ และได้ทำหน้าที่ของแม่อย่างดีที่สุดก่อนที่จะจากโลกนี้ไป ..

เรื่องที่สอง “ลูกน้องที่หายไป” เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงวัยทำงานคนหนึ่งทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งตั้งแต่เช้าจรดค่ำ โดยไม่มีเหน็ดเหนื่อย เธอพยายามทำงานนอกเวลา ทำงานให้ครบทุกอย่าง ไม่ขาดตกบกพร่อง เพื่อที่จะขอหัวหน้าหยุดในวันศุกร์ หัวหน้าเธอ ให้เธอหยุด แต่ก็ยังไม่คลายที่จะสงสัยว่าแล้วเธอหายไปไหนในทุกๆ วันศุกร์ .. เธอเป็นคนเงียบ ไม่ค่อยมีสังคม ไม่มีใครรู้ประวัติความเป็นมา หรือเรื่องราวของเธอ ได้แต่คิดไปต่างต่างนานา ว่าเธอแอบเลี้ยงเด็ก เธอถึงได้หายไป จนมาถึงวันหนึ่งเธอได้หายไปนานราวสัปดาห์ งานกองพะเนินได้ถูกทิ้งอยู่ที่โต๊ะเธอ ราวกับว่ารอคอยเธอให้เธอมาจัดการอยู่เป็นเวลานาน ..

หัวหน้าได้ตัดสินใจไปสืบหาด้วยตัวเอง เขาจอดรถหน้าบ้านเธอเพื่อเฝ้าดูเธอที่เพิ่งกลับเข้าบ้าน แวบแรกเขาคิดเหมือนที่คนอื่น ๆ นินทาคือ “หรือเธอจะเลี้ยงเด็ก?” เขาขับรถผ่านหน้าบ้านเธอไปอย่างช้าๆ แล้วสีหน้าเขาก็กลายเป็นความเคลือบแคลงและสงสัยในตัวเธอ ขณะเดียวกันมีรอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้าเขาขึ้นมาแทน .. ในวันสุดท้ายที่บริษัท เธอได้ตัดสินใจลาออก เพราะเธอไม่สามารถทำงานหลายๆ อย่างได้ในเวลาเดียวกัน เธอเข้าไปหาหัวหน้า .. หัวหน้าดูเข้าใจดี เขายื่นซองจดหมายสีขาวให้เธอ แล้วกล่าวลาเธออย่างสุภาพ ด้วยประโยคที่ทิ้งไว้เป็นปริศนาว่า “คุณอาจไม่เหมาะกับบริษัทนี้ก็ได้” เธอเดินกลับอย่างเศร้าสร้อย เก็บข้าวเก็บของ พร้อมดูรูปแม่กับน้องที่โต๊ะทำงานของเธอ ราวกับจะขอกำลังใจในสิ่งที่เธอได้ตัดสินใจทำในวันนี้ .. เธอกลับบ้าน บ้านที่เป็นทั้งที่อยู่อาศัยให้เธอและเด็กกำพร้าอีกหลายชีวิต เธอต้องเข้ามารับผิดชอบสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าที่แม่เธอเป็นผู้ก่อตั้ง แต่ทว่าแม่เธอได้ล่วงลับไปแล้ว เธออยากสานเจตนารมณ์ของแม่ต่อ ถึงเธอจะไม่มีลูกของเธอเอง แต่เธอก็เป็นแม่ของเด็กกำพร้าอีกหลายชีวิต ณ สถานที่นั้น .. อนาคตเงินทองกับงานที่เธอรัก คือสิ่งที่เธอได้เลือกวางเอาไว้ แต่เธอก็กลับเลือกหยิบความสุขกับงานใหม่ งานที่ได้ให้ความรักและความอบอุ่นกับเด็กๆ ที่โหยหาสิ่งเหล่านี้มาตลอดชีวิต เธอได้เปิดจดหมายที่หัวหน้าฝากให้เธอขึ้นมาอ่าน แล้วเธอก็อึ้งและถึงกับกลัมน้ำตาไว้ไม่อยู่ที่หัวหน้าและเพื่อนร่วมงานได้ทราบความจริง พร้อมทั้งร่วมบริจาคเงินให้กับสถานสงเคราะห์ของเธอ หัวหน้าได้ให้กำลังใจเธอ แถมยังขอบคุณที่เธอช่วยทำงานให้บริษัทเขาได้เป็นอย่างดี “ความเป็นแม่มาได้ในหลายรูปแบบ เสมอ ถึงจะไม่ใช้แม่ลูกในสายเลือด แต่สิ่งที่เธอทำนั้น .. ฉันเชื่อว่าเด็กๆ ที่เธอดูแลอยู่นั้น เรียกเธอว่า “แม่” ได้อย่างไม่ขัดเงินอะไร”

มาถึงเรื่องที่สามซึ่งเป็นเรื่องสุดท้าย .. และเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันแทบกลัมน้ำตาไม่อยู่ .. เรื่องนี้มีชื่อว่า “ความลับของเจน” เจนเป็นนักศึกษาปีที่ 4 เป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยสุขสิ่งกับใคร พอเลิกเรียน เจนก็รีบกลับบ้าน เพราะเจนต้องรีบกลับไปรับลูกสาวตัวน้อยๆ ที่โรงเรียน ที่มีชื่อว่าจูน .. เพื่อนๆ ของเธอรวมทั้งคนดู ก็คงอดคิดไม่ได้ว่า เจนเป็นคุณแม่ที่ท้องก่อนวัยอันควรหรือ Teenage pregnancy แน่ๆ เพื่อนๆ และคนรอบข้างได้แต่นินทาเธอลับหลังต่างต่างนานา

.. เจนไม่ได้สนใจคำนิทาน

ลูกสาวตัวน้อยวัย 4 ขวบ หน้าตาน่ารัก

ไม่ขาดตกบกพร่องถึงแม้เธอจะมีหน้าที่เรียนหนังสือด้วยอีกอย่างก็ตาม เธอเลือกที่จะข้ามชีวิตวัยรุ่น เลือกที่จะไม่สังสรรค์ และเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง เธอได้ก้าวกระโดดมาเป็นอีกชีวิตหนึ่งที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างใหญ่หลวง ที่แม่แท้ๆ โดยสายเลือดของจูนต้องละอายุเลยทีเดียวน .. ย้อนกลับไปตอนที่จูนเกิด แม่บังเกิดเกล้าของจูนได้นำจูนใส่กระเป๋าแล้วมาทิ้งไว้บริเวณกองขยะข้างมหาวิทยาลัย ด้วยความโชคดีของจูนและโชคชะตาของคนทั้งสอง ได้นำพาให้เจนและจูนมาเจอกัน ทั้งที่ไม่ใช่ลูกในสายเลือด ทั้งๆที่ตัวเองกำลังเรียนหนังสือ แต่ความเป็นแม่ในตัวเจนได้ก่อกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่วันนั้น เจนได้เลี้ยงดูจูนอย่างดี ประหนึ่งว่าจูนเป็นลูกในไส้ของเจน แม่เพื่อนเจนถามเจนว่าทำไมไม่บอกให้คนอื่นรู้ความจริงที่ว่าจูนเป็นเด็กเก็บมาเลี้ยง .. เจนยิ้มในขณะที่มองจูนที่วิ่งเล่นอย่างมีความสุขและหันกลับมาตอบว่า **“ให้คนอื่นมองเราไม่ดี ดีกว่ามองจูนไม่ดีหรือเปล่า”** ... เพื่อนเจนได้กล่าวถึงเจนว่า **“เธอไม่ใช่คนหุ่นดี ไม่ใช่คนที่สวยกว่าใครๆ แต่รอยยิ้มที่เธอมีให้กับจูน เธอคือผู้หญิงที่สวยมากสำหรับผม”** ประโยคนี้ทำให้ฉันคิดว่า **“ความสวยเพียงรูปร่างหน้าตา อยู่ได้ไม่นาน แต่ความสวยออกมาจากข้างใน อยู่ได้ยั่งยืนกว่า”** อยู่ที่คุณแล้วว่าจะเลือกที่จะสวยแต่เพียงภายนอก หรือสวยมาจากข้างใน

เหล่านั้น เพราะความสุขของเธอคือ **“จูน”**

น่าเอ็นดูต่างหาก .. เจนทำหน้าที่ของแม่อย่าง

ขอลอกตัวก่อนว่าฉันไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับโฆษณาชุดนี้แต่อย่างใด แต่ขอชื่นชมทั้งเจ้าของเรื่อง คนแสดง ผู้กำกับ และคนที่เป็ต้นคิดหนังสือชุดนี้ ที่ถ่ายทอดเรื่องราวทั้ง 3 เรื่องได้อย่างสวยงาม ทำให้ผู้ชมอย่างเราๆได้รู้ว่า **“แม่”** เป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ และมาพร้อมกับความเสียสละและความรักแท้เสมอ แม่สามารถมาได้ในหลายรูปแบบ ไม่จำเป็นต้องเป็นสายเลือดเดียวกัน ขึ้นอยู่กับการกระทำของบุคคลคนนั้นมากกว่า ว่าได้ทำหน้าที่ของ **“แม่”** แล้วหรือยัง? ถ้าใครยังไม่ได้ดู อยากเชิญชวนให้เข้าไปดูนะค่ะ ถ้าเราตัดสินใจว่าจะมีลูกคนนึงแล้ว แสดงว่าคุณพร้อมแล้วที่จะเสียสละและมอบความรักของคุณให้กับคนอีกคนหนึ่งอย่างไม่มีเงื่อนไข แต่ถ้าคุณยังไม่พร้อมที่จะทำอย่างนั้น ขอให้ควบคุมและป้องกันนะค่ะ เพื่อที่เด็กที่เกิดมาดูโลกคนหนึ่งจะได้เติบโตขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ทั้งกายและใจ .. สิ่งสำคัญที่อย่างทั้งท้ายไว้ก็คือชีวิตน้อยๆ ที่กำลังจะลิ้มตามาดูโลก เป็นชีวิตที่บริสุทธิ์ ไม่ได้มีความผิดอะไร ใครๆ ก็รักชีวิตตัวเอง การที่จะตัดสินใจกำจัดเขาเพียงเพื่อความไม่ยับยั้งชั่งใจชั่วครั้งชั่วคราว มันยุติธรรมกับชีวิตน้อยๆ ชีวิตหนึ่งแล้วหรือ? อยากให้ลองพิจารณาไตร่ตรองดู .. สุดท้ายนี้ขอขอบคุณผู้ที่เป็แม่ทุกคน ที่ดูแลลูกๆ ของท่านมาอย่างดี .. คงไม่มีอะไรจะทดแทนบุญคุณของแม่ได้หมด ขอให้พวกเราทุกคนรักท่านให้มากๆ ถึงแม้จะเป็นคนที่คุ้นเคย เจอกันทุกวัน ว่ากล่าวเราอยู่เป็นประจำ แต่ถ้าวันใดไม่มีบุคคลคนนี้แล้ว เราจะรู้ว่าวันนั้นเราได้เสียบุคคลที่รักเรามากที่สุดในโลกไปตลอดกาล ..

“หนูรักแม่นะ”